

РЕШЕНИЕ

№ 7194

гр. София, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 13.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **8573** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. С. В. с постоянен адрес: [населено място], Столична община, [жк], ет. 2, ап. 6, срещу Заповед № 82/23-4332-004299 от 15.08.2023 г., издадена от Н. Г. – ст. полицай в група ООР на сектор ОП към 02 РУ при Столична дирекция на вътрешните работи, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“ с №[ЕИК].

По поддържаните в жалбата и допълнително в с.з., чрез адв. М. доводи за незаконосъобразност на описаната заповед, се претендира отмяната ѝ. Защитната теза е за неустановеност на материалноправните предпоставки, обуславящи прилагането на ПАМ. Акцентира се на резултатите от проведеното химическо изследване, въз основа на които е прекратено образуването срещу жалбоподателката досъдебно производство. Прави се искане за присъждане на разноски по представен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът - ст. полицай в група ООР на сектор ОП към 02 РУ при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. Д. оспорва жалбата. Допълнителни аргументи излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 15.08.2023 г. срещу Б. С. В. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бл. № 763599 за това, че на посочената дата, около 11,25 часа, в [населено място], по [улица]срещу Национална многопрофилна транспортна болница "Ц. Б. III" с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил Ф. Бора с регистрационен номер С., лична собственост, като при извършена контролна проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 7510, номер 0144, номер на проба 00372, в 11,34 часа уредът е отчел положителен резултат 2,46 промила на хиляда в издишания въздух. Издаден е талон за медицинско изследване с № 0150548 за УМБАЛ „Св. А.“ ВМА. Констатирано е допуснатото нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП.

Въз основа на АУАН, намирайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, ответникът е издал процесната Заповед № 82/23-4332-004299 за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Отнето е СУМПС с №[ЕИК].

Описаната ЗППАМ е оспорена, като с писмо УРИ: 433200-97938/05.09.2023 г. е изпратена административната преписка, вкл. заверен препис на Протокол № 495/16.08.2023 г. за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта.

Допълнително в хода на съдебното производство е представено от пълномощника на жалбоподателката Постановление на СРП от 21.09.2023 г. по пр.пр. № 33570/2023 г. за прекратяване на наказателното производство.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Предвид законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 1 – служителите от отдел „Пътна полиция“ при

СДВР - полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. В такова качество ответникът е издал процесната ЗППАМ, поради което съдът намира, че обжалваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя. В заповедта са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ. Упражнената компетентност е мотивирана от установяването, че жалбоподателката, като водач, е управлявала МПС с концентрация на алкохол в кръвта на 0,5 на хиляда. Именно това обстоятелство е спорно между страните.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателката за това, че на 15.08.2023 г., в [населено място], по [улица]срещу Национална многопрофилна транспортна болница "Ц. Б. III" с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил Ф. Бора с регистрационен номер С., като при извършена контролна проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 7510, номер 0144, номер на проба 00372, уредът е отчетел положителен резултат 2,46 промила на хиляда в издишания въздух.

Този резултат от техническото средство се опровергава от събраните в хода на съдебното производство доказателства – протокол от проведено химическо изследване и заключение за липса на установено в кръвта алкохолно съдържание. Лабораторните резултати от УМБАЛ „Св. А.“ са ценени и в образуваното срещу жалбоподателката досъдебно производство по описа на 02 РУ-СДВР, като с постановление от 21.09.2023 г. същото е прекратено.

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.).

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо

средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. По силата на чл. 6, ал. 10 концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване. Когато с техническо средство е установена концентрация на алкохол над 1,2 на хиляда, полицейски орган съпровожда лицето до мястото за извършване на установяване с доказателствен анализатор или на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване – чл. 7, ал. 1 от Наредбата.

В случая жалбоподателката е била съпроводена от полицейските служители до УМБАЛ „Св. А.“ за даване на кръвни проби. Такива са взети с протокол на лекар в СО. Според заключението на медицинските лица от извършените изследвания на предоставените проби кръв от лицето Б. С. В. не се установява наличие на алкохол (етанол). Химическото изследване има приоритет спрямо резултата от контролната проверка и опровергава положителния резултат, отчетен с техническо средство Алкотест Дрегер 7510.

При тези обстоятелства съдът намира, че не са установени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ ЗДвП, която като незаконосъобразна, следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателката своевременно поисканите от процесуалния й представител разноски, които съобразно приложените разходо-оправдателни документи и договор за правна защита възлизат общо на 1 010,00 лв., от които 10,00 лева държавна такса и 1 000,00 лева – адвокатско възнаграждение. Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждението. В случая уговореният и платен в брой хонорар е в минималния размер от 1 000 лева, предвиден в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ДВ, бр. 88 от 2022 г.).

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 82/23-4332-004299 от 15.08.2023 г., издадена от Н. Г. – ст. полицай в група ООР на сектор ОП към 02 РУ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на МВР да заплати на Б. С. В. с постоянен адрес: [населено място], Столична община, [жк], ет. 2, ап. 6, разноски по делото в общ размер на 1 010,00 (хиляда и десет) лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: